

škodil, pokud přes tuto konkrétními skutečnostmi mu jasně napovězenou povinnost zůstal netečným.

Čís. 91 dis.

Porušením povinností povolání může býti zlehčena i čest a vážnost stavu.

Vkladních knížek nelze použití podle § 19 adv. ř. k zaplacení palmární pohledávky.

Použil-li advokát bez souhlasu vkladních knížek, daných mu na vazební kauci, k zaplacení své pohledávky, prohřešil se proti povinností povolání (§§ 9, 19 adv. ř.) a stalo-li se tak za takových okolností, že byl podezřelý z trestného činu, porušil tím i stavovskou čest a vážnost.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 27/29).

K á r n á r a d a advokátní komory v Praze uznala obviněného vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se ze vkladních knížek složených mu v trestní věci manželů Antonína a Emilie H-ových, Janem Sch-em st. za účelem soudní jistoty učinil po uvolnění jistoty, nevyžádav si souhlas Jana Sch-e st., zaplacen za svoji ze zastoupení manž. H-ových vzniklou palmární pohledávku, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Ustanovení § 19 adv. ř., jímž jest advokátu poskytnuto právo, by si z hotovostí pro jeho stranu došlých srazil své výlohy a svou odměnu, jest výsadou advokátního stavu. Jako výsada nesmí však toto ustanovení býti vykládáno extensivně. Stanoví-li zákon, že advokátu náleží retenční právo jen na hotovostech, které ho pro stranu došly, nelze rozšiřovati toto retenční právo i na jiné předměty než na ražené a neražené peníze, tedy na vkladní knížky, cenné papíry atd. Není tudíž advokátu dovoleno, by vkladní knížky u něho složené zpeněžil a z výtěžku jejich si srazil své výlohy a svou odměnu. Takový postup advokáta odporuje jasnému doslovu zákona a jest porušením povinností povolání. V souzeném případě byly mimo to vkladní knížky složeny Janem Sch-em st. s výslovným určením jako jistota za propuštění Emilie H-ové z vazby. I když se předpokládá, že Jan Sch. byl příkazovatelem Dr. Z-a, nemůže jeho postup býti uznán nezávadným. Neboť není advokátu nikdy dovoleno, by peněz, které mu odevzdala strana k určitému použití, i když toto určení odpadlo, použil pro sebe, místo by je straně dal k dispozici. Neboť takové peníze nelze pokládati za »došlé pro stranu« a nelze jich použití k zaplacení honoráře, jsou a zůstanou i po splnění účelu penězi, které byly odevzdány klientem advokátu k určitému použití, které brání vykonání retenčního práva. Proto nebyl obviněný ani oprávněn, by bez souhlasu Jana Sch-e použil vkladních knížek k zaplacení svého palmáru,

a porušil svým postupem v § 9 adv. ř. mu uloženou povinnost horlivosti a věrnosti v zastupování strany. Postup obviněného měl v zápětí, že proti němu bylo zahájeno trestní vyšetřování. Proto byl v jednání obviněného shledán i kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu.

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného z onoho nálezu kárné rady české advokátní komory v Praze ze dne 28. března 1929.

Důvody:

Pokud odvolatel zastává stanovisko, že vkladní knížky jsou jen jako hotové peníze a že tedy podle § 19 adv. ř. byl oprávněn jich použití k zaplacení své palmární pohledávky, vyvrátila toto stanovisko správně kárná rada v napadeném rozhodnutí a poukazuje se v tom směru na důvody napadeného nálezu. Jest mylným názor odvolatele, že, byv odsouzen pro přečin porušení povinností povolání, nemůže býti uznán vinným i přečinem poškození cti a vážnosti stavu. Porušením povinností povolání může býti zlehčena i čest a vážnost stavu a v takovém případě jest uznati na vinu přečinem v tom i onom směru. Odvolatel, použiv bez souhlasu vkladních knížek, daných mu na vazební kauci, k zaplacení své pohledávky, prohřešil se proti povinnostem povolání (§§ 9, 19 adv. ř.) a, ježto se tak stalo za okolností, že vzniklo proti němu podezření trestného činu, které vedlo k trestnímu vyhledávání, čímž byla dotčena i čest a vážnost stavu, porušil i stavovskou čest a vážnost a byl právem uznán vinným kárným přečinem i v tomto směru (§ 10 adv. ř.). Odvolání co do viny jest neodůvodněným.

Čís. 92 dis.

Jde o provinění proti cti a vážnosti stavu, přičili se postup advokátův usnesením, která v mezích zájmů, ochraně advokátní komory jako stavovského úřadu svěřených, přivádějí k platnosti některý zákon nebo jiný závazný předpis veřejné moci.

Usnesením takového rázu (§ 2 vl. nař. ze 4. července 1924, čís. 152 sb. z. a n.) je projev advokátní komory, by ustanovování laiků vyrovnacími správci bylo podle možnosti omezeno.

Jde o poškození cti a vážnosti stavu, navrhl-li advokát, by za vyrovnacího správce byla ustanovena osoba podezřelá, že je řemeslným vyrovnávačem, třebas tak učinil v hmotném zájmu a z příkazu svého klienta.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 28/29.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 5. září 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že ve dvou různých vyrovnacích řízeních navrhl